

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Maar zooveel hem aangenomen hebben, dien heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijnen naam gelooven; welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleesches, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn. Joh. 1, 12, 13.

Genealogisch werk is noodig voor de verlossing der dooden, dat in de Heilige Tempelen des Heeren verricht wordt.

Door Apostel JAMES E. TALMAGE.

(Vervolg en slot.)

Den heiligen de macht geschonken.

Wij leven in de dispensatie van de volheid der tijden; en het is absoluut noodzakelijk voor het geopenbaarde plan van God, dat deze oude ordinanties hersteld werden. De Kerk van Jezus Christus is de opdracht gegeven om het werk, door den Profeet Elia ingewijd, te volvoeren. Hij keerde in deze dagen terug, als ik u alreeds gezegd heb, en droeg de bijzondere macht over, dat wil zeggen, de toenadering van het levende geslacht tot hunne gestorven voorouders, hetwelk aan de andere zijde ook gedaan wordt, zijnde een zendingswerk even reëel als dat wat hij hier heeft verricht en doet, om de overledenen in diezelfde richting te bewerken. Dat is het werk door de heiligen gedaan, waarvoor zij tempelen bouwen. Daarom zijn wij in staat om zoovele opofferingen te maken en die als een eer te beschouwen. Het is daarom, dat wij deze prachtige gewijde gebouwen oprichten en danken God voor de gelegenheid ons geschonken om van onze bezittingen te mogen bijdragen. Wij arbeiden voor onze dooden, want onze harten zijn voor hen ontsloten en wij gelooven dat ook hen eenzelfde begeerte bezielt.

Het is duidelijk gemaakt, dat wij geene volmaaktheid zouden bereiken in het hiernamaals zonder onze dooden, noch kunnen zij volmaakt worden zonder ons. Wij moeten bij elkaar gevoegd kunnen worden in de verwantschap die wij door afstamming bezitten op deze aarde. Verlangt u niet met de uwen vereenigt te worden wanneer uwen tijd van heengaan is aangebroken? Zou het wel een hemel voor u zijn, indien gij gered zoudt zijn, maar uwe geliefden daar van uw gezelschap zouden worden onthouden? Zoudt gij niet gaarne hen ontmoeten en met hun omgaan?

Ge hebt misschien wel eens het verhaal gelezen, dat van niet lang vervlogen tijden tot ons kwam, van zekere zendelingen predikende tot

de heidensch: natiën. Zij predikten de orthodoxe Christenleer, zooals het in dien tijd werd begrepen en maakten een diepen indruk op den hoofdman en zijn volk. Raadsvergaderingen werden er gehouden om over de woorden der zendelingen met elkaar te beraadslagen en deze werden verzocht voor hen te verschijnen.

De hoofdman stond op en sprak hen op deze wijze aan: „Wij zijn zeer onder den indruk van uwe leeringen; wij beginnen den Christus dien gijlieden verkondigt, lief te krijgen. Wij beginnen te zien, dat wij in duisternis geleefd hebben; maar een vraag belieft ik en mijne wijzen in dezen raad u te stellen. Gij zegt, tenzij wij gedoopt worden in het water, wij het koninkrijk Gods niet kunnen ingaan.”

„Zoo is het,” was der zendelingen antwoord. „Welnu,” zeide hij, „wij zijn bereid om gedoopt te worden, als dat hetgeen is wat geëischt wordt van ons; maar waar zal mijn vader zijn en zijn vader en al de andere groote mannen van mijn volk? Zij hebben van uwe leerstelling nooit gehoord. Waar zijn zij, nu deze gestorven zijn?”

„Ach,” antwoordden de zendelingen, „het spijt ons het te moeten zeggen, zij zijn naar de hel gegaan.” „Dan,” zeide de hoofdman onder het uiten van een krachtigen vloek, zijn wapen voor hem in den grond slaande, „bij Thor, zal ik hen daar volgen!”

De volle waarheid niet gehoord.

Het was een dappere held, die daar sprak. Maar de zending had de volle waarheid niet geleerd, en zij waren niet in staat om die eenvoudige onbeschaafden — zoo ge hen dien naam wilt geven — wier overdenking toch helder verstand te kennen gaf — te verklaren, dat voor hunne doorluchtige dooden het werk, als door den Heere geboden, verricht kon worden.

Dat men niet denke, dat het werk in deze heilige huizen gedaan ten behoeve der dooden, zooals de doop bijvoorbeeld, ook maar in het minste inbreuk kan maken op de persoonlijkheid en het recht tot de uitoefening van den vrijen wil der overledenen. Wanneer gij voor uwe verscheiden voorouder: gedoopt wordt, is dat niet aan hen opgedrongen. Zij hebben eerst geloof te leeren oefenen, in God den eeuwigen Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, als „de Eerstgeborene” der geesten en de Eeniggeborene in het vleesch. Zij moeten leeren zich van zonde te bekeeren in boetvaardigheid. In 't kort, zij hebben bekeerenswaardige werken voort te brengen, eer de bekeering hen kan worden toegerekend; want de bekeering is een gave van God. Dan, als zij naar den doop beginnen te verlangen, en diep bedroefd zijn omdat zij niet in het vleesch zijn om den doop te kunnen ontvangen, zal hen worden bekend gemaakt, dat een hunner nakomelingen, een hunner eigen verwanten, in de lijn van eigen nageslacht, een Heiland op den berg Zions is geweest ten hunnen behoeve, en er alzoo aan de wet Gods gehoorzaamheid is geschied.

Volledige aantekeningen noodzakelijk.

We gelooven niet dat de genade Gods zich zoover uitstrekt, dat de heidenen, met uitzondering op den regel, het koninkrijk Gods zullen ingaan.

Toen Christus zeide: „Tenzij iemand wedergeboren is uit water en geest, hij kan geenszins het Koninkrijk Gods ingaan”, bedoelde Hij

daarmede allen — de levenden en de dooden, zelfs ook die nog moesten worden geboren en sterven, heiden en beschaafd, geleerden en ongeleerden. Ten einde dat dit werk nauwkeurig en juist gedaan zal worden in de tempelen des Heeren, is het absoluut noodig, dat ieder persoon ten wiens behoeve eene verordening geschied, duidelijk kan worden herkend.

Wij geven voor, dat in het herstel van interesse in geslachtsrekenkundige zaken, een hoogere macht dan die des menschen werkende is.

Groei van geslachtsrekenkundige gezindheid.

Waarom is die gezindheid opgewekt? Want het is zeer zeker opgewekt geworden onder de menschen, om geslachtsrekenkundige opgaven te verzamelen, hunne geslachtsboomen te verbeteren, om te weten te komen van wien zij afstammelingen zijn, om de schakelen weder aaneen te voegen in de lijnafkomst? De geest van Elia beïnvloedt deze wereld thans en zij gehoorzamen dien.

Als te voren gezegd, geven rijke menschen groote sommen gelds uit voor genealogische publicatiën, informatiën van afkomst en stamboomformatie, en wij Heiligen der Laatste Dagen zijn nederig en eenvoudig genoeg — gelukkig — te gelooven, dat het een direct resultaat is van het bezoek van den profeet Elia, en de invoering van het plaatsvervangende werk ten belange van hen, die vóór ons heengegaan zijn. Zij, die dit prijzenswaardige werk verrichten, zullen geenszins hun belooning missen, en al is het, dat zij zich niet bereid gemaakt hebben om persoonlijk deze ordinantiën te ontvangen voor hun verwanten, om het werk in de tempelen des Heeren zelven te verrichten, maken zij het toch mogelijk, dat dit werk gedaan kan worden, en zullen zich aan de overzijde des grafs verheugen over den bijstand die zij daarin hebben verleend.

Maar de weg is voor hen geopend, zij die nog leven; want het woord des Heeren in dezen tijd is tot alle menschen: „Kom in door de deur op dezelfde wijze, voorwaarden en toestanden als zij die reeds ingegaan zijn. Daaronder zijn geen uitgezochte klassen; geen bepaalde kaste, geen bijzonder begunstigden; de een is niet meer als de ander in de Kerk van Jezus Christus. Allen die door die deur willen binnengaan zullen zich zelven het recht zien toegewezen aanspraak te hebben op alle voorrechten en zegeningen als ieder ander lid. Men zal door een godvruchtig rein leven, zijn waardigheid om in den tempel te worden toegelaten, moeten openbaren, alvorens men daar toestemming voor kan verkrijgen; doch na gehoorzaamheid en onderwerping aan de wetten Gods betoond te hebben, kan hem het werk voor de dooden worden toegestaan zelf te verrichten. Men moet de dooden evenwel kennen; men moet bekend zijn met de namen, plaatsen en datums. Ja, groot en machtig is het werk. Het is het karakteristieke der Laatste Dagen, de komst des Zone Gods onmiddellijk voorafgaande.

Geslachtsregisters noodig voor Tempelwerk.

Ik herhaal het nog eens, dat de registers correct moeten zijn. Zuivere opgaven zijn voor dit tempelwerk eene noodzakelijkheid, omdat buiten den doop uit water en geest nog andere verordeningen zijn. Deze twee

zijn noodzakelijk voor de toegang tot het koninkrijk Gods. Gedenk die wondervolle zinsnede des Heeren, ik zeg het nog eens, is zonder verontschuldiging. „Tenzij iemand wedergeboren wordt uit water en geest, hij kan het Koninkrijk Gods niet ingaan”, dan door den doop, op de juiste wijze bediend, en de daarvoor noodige waardigheid des candidaten, den doop uit water en uit geest, wordt men toegelaten.

Ja, maar hoe is het met de vooruitgang naderhand? De ontvangst van den Heiligen Geest maakt eeuwige vooruitgang mogelijk, door gehoor te verleenen aan de andere wetten en verordeningen van het Evangelie. Wij beweren, dat het bloedverwantschap verder gaat dan het graf, als het bekrachtigd wordt door de daartoe aangestelde heilige priesterlijke macht, op deze aarde. Neemt bijvoorbeeld de relatie van het huwelijk. Als man en vrouw trouwen onder de burgerlijke wetten zijn ze eerbaar gehuwd, hunne betrekking is gerespecteerd door het wettelijke en het wetonderhoudende volk, zoo zijn die twee geschikt om onder die wet te huwen, maar wat bekomt er van de ceremonie door welke zij Man en Vrouw worden. In vele gevallen van echtverbintenissen zegt de dienstdoende ambtenaar: „Ik verbind u in den echt totdat u de dood scheidt.”

O, dat klinkt naar mijne gevoelens als kluiten aarde op een doodkist geworpen, in een pas gemaakt graf. Moet ik van mijn vrouw, die ik zoo bemin, bij den dood scheiden? Als ik zoo zou denken ware ik een halve atheïst. Ik zou rebelleeren. Toch erken ik, dat de autoriteit eens menschen daarmede ophoudt en dat het onzinnig zou zijn, heiligschennis en Godslastering, zou een burgerlijk ambtenaar zich het recht aanmatigen om het huwelijk bindend te maken tot over het graf. Hij zou zijn gebied overschrijden, nietwaar? De macht van het Heilige Priesterschap strekt verder dan dit leven; en wat in deze kerk bekend is geworden, hoewel die term niet voorkomt in een der geopenbaarde werken, als het „Celestiale huwelijk”, de echt voor tijd en alle eeuwigheid, waarin de verbonden partijen niet de bedroevende gedachte krijgen, dat zij slechts tot aan den dood vereenigd zouden blijven, maar gelukkig gemaakt, omdat hun woord voor tijd en alle eeuwigheid vastblijft en het zegel daarop ontvangen van het Heilige Priesterschap. —

Tempelhuwelijken gesloten voor eeuwig.

De eenigste conditie waaronder een echtgenoot zijn vrouw kan verbeuren of een vrouw haar man kan verliezen, is overtreding, die zonde te doen, die het onmogelijk voor hen zal maken om bij elkaar te zijn. Let wel, er wordt nimmer een celestiaal huwelijk in eenige Tempel van de Heiligen der Laatste Dagen voltrokken, het eeuwig huwelijk voor de levende partijen, of het moet door de wet des lands zijn bekrachtigd, als zijnde het huwelijk wettig voor dit leven. Geen huwelijk wordt in den Tempel voltrokken tenzij de wet des lands betreffende het wettigen van de echtverbintenis is gevolgd geworden; opdat deze huwelijken wettelijk gemaakt worden voor het leven door de wetten van den staat en der kerk, en door het zegel van het Heilige Priesterschap worden ze van onsterfelijk effect gemaakt. Naast dit „Celestiaal Huwelijk”, de verordening bekend als het verzegelde huwelijk, niet slechts een echt voor

dit leven, zijn er andere ordinantiën op die wijze te verrichten. Kinderen worden aan hunne ouders verzegeld, mits zij buiten het Celestiale huwelijksleven geboren zijn. Aldus wordt de bloedverwantschap ingeschakeld en verzegeld dat het door alle eeuwigheid van kracht kan zijn.

Ja, wij hebben onze dooden lief. Onze harten gaan naar hen uit; wij zoeken hun geluk te bewerken. Wij gelooven, dat zij biddende zijn, dat wij juist geleid mogen worden om het werk voor hen te doen en dientengevolge stellen wij veel belang in genealogie.

Broeders, zusters en vrienden, heerlijk is het plan Gods. Het is niet gebonden aan de jaren van sterfelijkheid noch begrensd door den tijd, maar de zaligheid der levenden of der dooden kan slechts komen door het onderhouden der wetten en verordeningen van het Evangelie; want aldus heeft de Heere gesproken, en Zijn Woord is waarachtig, zoo getuig ik tot u, in den naam van Jezus Christus. Amen.

Tsianina.

Door DOUGLAS BRIAN.

„Totdat de dood ons scheidde — armelijk woord voor liefde, wie de onsterfelijkheid behoord.“

E. B. Browning.

Twee vermoeide ruiters reden zwijgend voort in de duisternis van den dreigenden storm. De wind speelde met de manen der paarden, die met hangende koppen voortsjokten in onderwerping aan de macht van het naderende onweder.

De bliksem kliefde de lucht en dikke regendroppelen sisten, als ze het heete zand drenkten. Wolken van stof werden door den wind dwarrelend voortgedreven, alsof ze wilden vluchten voor den stortvloed die dreigde.

Beide ruiters waren met blik en gedachten ver van elkaar verwijderd; Een dezer onderzocht, scherp voor zich uitziende, den gezichtsruimte voor een schuilplaats, die, dat wist hij, te vinden zou zijn in de bergen, welke in de verte opdoemden, terwijl de ander op de zandvlakte staarde, die als het ware onder hunne voeten scheen te verdwijnen, en zat in neers'achtige houding met hangende schouders als verslagen onder den woedende storm.

Spoedig stopten ze voor een donkere grot. Ze sprongen uit hunne zadel's en leidden de paarden naar een schuilplaats, welke de berg hen bood, waarna zij zelf de machtige stortbui beschouwden door de opening der grot.

De man met het neers'achtige voorkomen opende het gesprek en met slepende en vermoeide doch zachte stem, sprak hij zijn reisgenoot aan, en het scheen alsof er een of ander geheim zou worden ontsluit.

„Ik kan dat bliksemen niet uithouden, kameraad, het wekt steeds mijn geheugen op, het wekt in mij eene herinnering, die me den een of anderen dag van mijne zinnen zal berooven.“

Hij sloop naar achteren waar hij zijn zadel op den grond geworpen had, en zijne oogen scholen vuur door de brandende foltering waarmede zijne ziel gekweld werd.

„'t Schijnt mij of de storm voorbijtrekt”, was het koele prozaische antwoord, dat hij ontving. Doch de moede reiziger hervatte:

„Het plaatst me terug in oud Virginië, tusschen de groene heuvelen, in de dager van mijne jongelingsjaren. Het herinnert me, dat het op een kee: stormde a's nu en ik in een hut in de heuvelen bij het vuur was neergezeten. De wind gierde en huilde, alsof hij gefolterd werd, en elke minuut werd een donderslag gehoord, die deed denken, dat de aarde opengescheurd werd.

„Wel, mijnheer, ik zat met den rug naar de deur gekeerd en 'k weet niet hoe 't gebeurde, doch de deur vloog ineens open en 'k dacht dat de storm in al zijn kracht boven op mij terecht kwam. Het licht ging uit en het duurde eenige oogenblikken voor ik de lamp weder had ontstoken.

Een beetje zenuwachtig zijnde, ging ik naar den vuurhaard terug en probeerde mij te vermaken met het volgen der spattende en opwarrelende vonken, die door den wind omhoog gehaald werden. Een moment daarna meende ik, in een oogenblik van stilte in den storm, iemand te hooren ademha'en in de nabijheid der deur.

„'k Was nog maar een kind toen en 'k werd wel eenigszins beangst en 'k durfde zelfs niet om te zien. Enkele minuten daarna vernam ik een zachten tred en iets, dat geleek op het lichten van de deurklink. 'k Geloof het was meer nieuwsgierigheid dan moed, die me deed opspringen en de deur openwerpen.”

Een geweldigen donderslag die hierop volgde, deed hem een oogenblik zijn verhaal staken en zelfs de prozaische toehoorder zijn hoed over zijne ooger trekken, ook zijn toevlucht zoekende bij zijn zadel achter in de grot.

„Wel, mijnheer,” zoo begon hij opnieuw, „wie zou u denken dat daar wel kon staan, klaar om te springen als een panter? Slechts een klein, Indiaansch meisje. Ik kon mijn oogen ternauwernood gelooven, doch daar stond ze, druipende van den regen, heur haar kletsnat over haar schouders hangende en een harer mocassins verloren. Ze zeide een heel slechten man te zijn ontvlucht die haar vervolgde.”

„Nadat de storm bedaard was ging zij naar haar kamp terug en ik ontmoette haar in de meest onverwachte plaatsen, en dan renden we over de heuvelen, eekhoorns najagende en al die soort van dingen meer. Als 'k soms alleen in mijn hut was moest 'k aan haar denken, en dat Indiaansch meisje was even bekoorlijk en innemend als eenig Amerikaansch meisje maar wezen kan die u ooit mocht hebben ontmoet. 'k Had het ongeluk mijne ouders reeds lang te hebben verloren en 'k wist eigenlijk niet waf te denken van een huwelijk met een Indiaansche; ik vroeg mijnheer Cain daarnaar, een groot grondbezitter, die een groot huis bewoonde, beneden in de vallei.

„Deze vertelde mij, dat het verschrikkelijk zou zijn een Indiaansche te trouwen. Hij zeide, dat het een schande zou wezen voor de nagedachtenis mijns vaders naam en mijne kinderen zouden er mij om haten. Volgens hem kwamen de Indianen van de Japaneezen of zooiets en zij waren natuurlijk heidenen.

„Ik trachtte haar te vergeten, Tsianina was haar naam, maar 'k had

een gevoel alsof 'k haar den een of anderen tijd moest bezitten. Ik kon niet verdragen een andere richting aan mijne gedachten te geven.

„Doch eens op een dag — en 'k zal dien nooit weer vergeten. — kwam 'k thuis en vond daar iemand op mij wachtend, die mij wilde spreken. Hij gaf voor zending te zijn en wilde me over godsdienstzaken spreken. 'k Was er niet erg op belust en toch, voor de avond om was deed hij mij vragen stellen met een ijver, die 'k me zelf niet kon verklaren.

„'k Vroeg hem omtrent Tsianina, waarop hij mij iets voorlas uit een boek, die, zoo zeide hij, door een knaap, hij noemde hem profeet, uit een heuvel te voorschijn was gebracht, of iets van dien aard. 'k Geloofde er niet bijzonder in, doch toen hij er mij uit had voor gelezen, vervulde het mijn ziel met hoop. Hij noemde de Indianen Lamanieten en vertelde me hoe ze waren voortgekomen van goede christenen en hoe ze door vele beproevingen en moeilijkheden waren gegaan om God te dienen. 't Was toen daar dat ik oordeelde, dat de schande over mijn vaders naam slechts in de verbeelding van dezulken kon liggen als die mijnheer Cain en dat, zoo spoedig het begon te dagen, ik zou gaan om het meisje te vragen, die mij gelukkiger kon maken dan een wereld van vorstinnen of weelde en opschik.

„'k Kou ternauwernood wachten tot de schemering doorbrak en toen snelde ik de hut uit naar buiten en vloog om zoo te spreken over de heuvelen naar haar kamp.

„Grootte goedheid, man, 'k heb meer dan eens gewenscht, dat ik onderweg dood was neergevallen, voordat ik die plaats bereikt had. De oude Quanto, haar vader, ontmoette me aan de deur van haar tepee; de oude Quanto had meer principes dan de helft der predikers van Amerika. Ik bemerkte aan zijn oogen, dat er iets verkeerd, iets verschrikkelijks was gebeurd, en ten slotte vertelde hij mij dan, dat zij stervende was.

„Wat was dat? O, God, de heele wereld scheen met me te willen draaien en alles werd zwart voor een oogenblik. 'k Snelde naar binnen en zag haar nog juist even een paar minuten voor zij stierf; 'k zag haar met haar verminkte lichaam dat bijna aan stukken was gereten. Zij verhaalde mij hoe een zinnelijke woesteling haar in het nauw gedreven had op een voeruitspringende rots en hoe zij om haar reinheid en eer te redden vandaar in de diepte op de rotsen was gesprongen. Haar laatste woorden waren een bede aan mij om dezen hond en booswicht te straffen, die onze levens verwoest had.

„'k Geloof dat ik gek geworden zou zijn, als het niet was geweest dat die jonge zending teruggekomen ware. Hij vertelde mij, hoe zij eens in een geestenwereld geweest was eeuwen vóór zij op deze aarde kwam. Hij vroeg me of 'k niet dacht, dat hare vrienden het had moeten verdrieten haar te verliezen, wetende als ze hier kwam, alle soort van kwaad en verzoeking te moeten verdragen; en of ze niet blij zouden zijn haar in hun midden terug te hebben, behouden teruggekeerd zijnde en zelfs haar leven niet achtende, waar het gold haar reinheid en eer te behouden. Hij leerde me inzien, dat mijne gevoelens niet vergeleken konden worden met dezer in de geestensfeer, die haar van eeuwen geleden moesten gekend hebben. Later vertelde hij mij hoe 'k haar

eens weer mocht zien in die toekomstige wereld en 'k werd daardoor vertroost, tot 'k weer op een andere wijze beproefd werd. 'k Had een jaar lang getracht om hem te vinden waarnaar mijn ziel dorste om wraak. 'k Haalde hem ten laatste over, hem in 't bosch te ontmoeten. Op slechts een afstand van een mijl wachtte hij mij, waar 'k kon gaan om mij eenige verlichting van die brandende hartepijn te geven. 'k Had geen gedul! te wachten om te gaan waar hij was. Het stormde geweldig en 'k zat bij het vuur en dacht er over na hoe 'k het zou aanleggen. 'k Zou naar de plaats van afspraak gaan, zoo koel als de nacht en een oogenblik met hem over gewone zaken praten en dan hem de verschrikkelijke geschiedenis van mijn donkerkleurige geliefde in het aangezicht slingeren. Dan zou 'k hem een kans voor zijn leven geven, dat hem evenwel weinig zou baten, want 'k zou te goed voorbereid zijn. 'k Zou op mijn gelegenheid wachten, die zeker komen zou en mijn lang scherp mes hem..... Een luid kloppen op de deur onderbrak mijn gepeins. 'k Opende de deur en... de zending trad binnen. 'k Was bang dat hij te lang zou blijven. 'k Wilde weggaan — 'k kon de tijd haast niet afwachten; 'k wist niet hoe te handelen.

„'k Sprak hem over Tsianina, 'k vroeg wat 'k doen moest om haar in die andere wereld te mogen bezitten en hij vertelde mij vele dingen; drie daarvan herinner ik me nog: „gij zult niet dooden”, „heb uw naaste lief als uzelf” en „vergelt goed voor kwaad”.

„'k stelde hem waanzinnige vragen over deze zaken en een gevoel bekreep me, dat, wat hij zeide, niets dan de waarheid was. Lang staarde ik in het vuur en mijn hoofd duizelde mij. 'k Moest met hem strijden. 'k Moest den man dooden die ons beider leven verwoest had. En toen zag 'k mijn Indiaansche, 'k zag haar beeltenis in de vlam; onderwijl sprak de jongeman nog steeds over de heerlijkheid van het Evangelie. Groote goedheid, man, hoe mijn verstand beneveld was; 'k kon niet meer denken; hoe jeukten mijn vingers naar vergelding. Is er dan niet zoo iets als vergelding, vroeg 'k hem op bitteren toon en 't eenigste antwoord dat hij me gaf was: „Mij is de wrake, zegt de Heere.”

„'k Ben toen naar het westen gegaan en steeds doelde ik maar verder; en een storm als dezen brengt dat alles in mijn geheugen terug; deze oude dagen, toen 'k nog een jongen was, en 'k stel me dikwijls de vraag of ze me wel zag, toen dat jongemensch mij onder het water hield; 't zal me verwonderen of ze daar op me wacht om me achter dien sluis van het heden en de toekomst te ontmoeten.”

Twee mannen verschenen uit een grot aan den rand der woestijn. De een was breed geschouderd en zwaar gebouwd, echt prozaïsch, de ander evenwel met zichtbaar ingezonken schouders, neerslachtig en in een houding, alsof in afwachting voor iets, dat hem neer zou vellen, als ze voortreden, beschenen door een door de brekende wolken zich banende zonnestraal.

Zwijgend reden ze naast elkander voort, totdat ze aan den gezichts-einder slechts als kleine stippen zichtbaar waren en eindelijk als geheel in de zandwoestijn opgelost schenen.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. BILBYWHITE.

Assistent:
W. WOLTJER.

Gods Priesterschap leidt.

Door EDWARD DAVIS.

„In Godes kracht, in naam van 't recht,
Zoo gorden w' ons tot het gevecht.”

Whittier.

Mijn ziel is hedenavond vervult met vreugde voor deze genotvolle huiselijke vergadering. Wij begroeten elkander als Zion's bevoorrechten. Nergens anders in deze wijde wereld, buiten de heiligen, kunnen er zulke edele zielen gevonden worden. Het Priesterschap Gods leidt den weg.

Als ik uwe trekken beschouw, staart mijn geest terug in het verleden vóór deze aarde, onze woonplaats, gemaakt was. We mogen elkaar daar gekend hebben, waar huiselijke vergaderingen en verhandelingen als deze aan de orde van den dag waren. Wij begaven ons door de welriekende be'ommeringen en zwoeren eeuwige vriendschap tot welke wij hebben bewezen getrouw te zijn!

Toen de trotsche Lucifer rebelleerde tegen de werken des Vaders, strede wij met het zwaard tegen hem onder leiding van den grooten Prins Michael, en in dezen was het 't Priesterschap dat overwon. De valsche verstoorder der vrede werd uit den hemel verwijderd, terwijl zij, die zich ten gunste van hem hadden voorgedaan, hem daarin moesten volgen. Maar zij, die zich toen getrouw en heldhaftig betoonden in den strijd voor God, zijn nu met mæcht begiftigd van den hemel en strijden voor het recht, waarin het Priesterschap voorgeat. Wij zijn aan 's Heeren zijde en zullen niet rusten voordat Satan's legers van deze aarde zijn gedreven, zooals hij van den hemel is gedreven.

Wij hebben moedig de woede van het grauw doorstaan; onze geliefden zijn omgebracht, onze profeten verbannen en in gevangencellen opgesloten — al onze vijanden schenen te hebben saamgespannen met den duivel, die de leiding had.

Maar met kloekè en standvastige vasthouding aan ons doel hebben we onze vijanden overwonen; want de waarheid die wij bezitten zal altijd triomfeeren. Wij hebben de boodschap a's met trompetgeschal over de wereld gezonden; en het verstrooide Israël wordt weder vergaderd;

Het Priesterschap is de gids. Onze tempelen heiligen het land en voorzien de heiligen van het middel om hun voorgeslacht te helpen, die heen'gegaan zijn. Door deze werken van gerechtigheid, kan het gansche menschedom gezegend worden en het Priesterschap leidt den weg.

O, eere zij God en alle heerlijkheid zij Hem gegeven, de Heilige Verlosser, voor het herstel der vrijheid op deze aarde; voor het brengen van licht en waarheid! Wij offeren onzen dienst en alles aan Hem, die

't leven voor ons gaf, en door alle beproevingen en smart om onzentwille ging, om ons van 't graf te redden.

De wolken breken en des duizendjarigen dageraads eerste stralen zullen spoedig het aardrijk verlichten, als tyrannie en haat overwonnen, en vrede op aarde en in de menschen een welbehagen weder vastgesteld zal zijn. Mensch en mensch zullen elkaar in liefde de hand weder toereiken en in eendracht leven, met het Priesterschap tot hun leiding.

Op dan, gij zonen Zions! Wees trouw tot elk gesteld vertrouwen. Zendt luide, als met trompetgeschal, de blijde tijding door de wereld. De banier der vrijheid is ten laatste ontvouwd; het duizendjarig rijk breekt aan, en het Priesterschap leidt den weg.

Moeder's balsem.

„Een glimlach Gods en 't aanzien is veranderd van d' aarde, die ons eerst zoo hooploos duister scheen.”
Brown ing.

Nimmer nog was het tot haar zoo doorgedrongen. Nooit een evangelie zoo waar geschreven, de waarheid, het licht zelve, als voortgekomen uit de alles voorziende bron, uit de tegenwoordigheid Gods, van God zelve, als op dat oogenblik.

Hoe had die eenvoudige man, met een geduld haast ongekend en eene oprechtheid, die onmogelijk kon worden betwijfeld, verklaard, hoe in deze dagen van uiterlijken schijn, van oppervlakkigen Christelijken zin, God en Zijnen Zoon, Jezus Christus, zichzelf hadden geopenbaard. Hoe Zijn Evangelie weder in het ware licht was teruggebracht en hoe de mogelijkheid weder bestond voor den zondigen mensch, verlossing en zelfs verhooging te ontvangen.

En niettegenstaande die gevoelens tot haar doordrongen, had ze hem bestreden met een ijver, die ze zichzelf niet kon verklaren, die ze wist dat niet goed was, die uit den booze was, die zich nimmer goedwillig zal verwijderen, doch die ten slotte toch moest en altijd zal wijken voor de waarheid.

Verschillende dwaze vragen had ze voorgelegd, die dwaze voorstellingen gaven van Gods Woord, die zij dan ook maar geleerd had, geleerd doch nimmer gevoeld, omdat er zooveel onredelijks, zooveel in strijd met de menschelijke rede en gevoelens in zat; en nog erger, haar soms in opstand bracht, omdat het moederlijk gevoel, de onbaatzuchtige liefde voor hare kinderen, daarmede in botsing kwam.

Wel wist en herinnerde ze zich steeds weer de woorden, die ze zoo vaak gehoord had: „Mijne wegen zijn niet uwe wegen”, doch in spijt daarvan, kon ze het toch niet met die voorstellingen eens worden.

De moederliefde die zij geven wilde zelfs ten koste van eigen leven, een sprank van 't hoogere Wézen; de grootste gave die een mensch kan ontvangen, waar alles voor wijkt, roem, eer, rijkdom, kracht, ja alles wat maar gedacht kan worden; „alle dingen die ten deele zijn, zullen te

niet gedaan worden, doch de liefde blijft eeuwig bestaan," dat gevoelde zij, dat lag in haar hart, dat was eeuwig Evangelie, dat was in harmonie met hare moederlijke begeerten, de levenschenkende kracht, die in haar lag, de echo van de heerlijkheid Gods zelve.

Ze had reeds een paar kinderen verloren en naar zij meende de liefste schatten die zij bezat. O, hoe hard was het haar gevallen, hoe innig lief waren ze haar geweest en hoe intelligent waren die kleinen; hoe hadden hunne gebaren dikwijls stof tot nadenken gegeven, tot diepe overpeinzingen en wat had het haar vervult met innig geluk, deze kleintjes aan haar hart te mogen drukken. Hoe had zich haar hart ontsloten voor dien Schepper der mogelijkheid van hare trotsch, van hare vreugd, van hare kracht, het moeder zijn, het kunnen geven zonder terug te verlangen en toen....

Eerst was de eene gegaan, een allerliefst knaapje; hoe vroeg, had hij haar leeren kennen en zijn vader; hoe blij en gelukkig toonde hij zich als hij eens even vertroeteld werd door een hunner of door beiden tegelijk en o, wat hadden ze samen gebeden en gewerkt voor en aan dit geluk.

Slechts een kort lijden, gelukkig maar voor de kleine, nam hem uit haar bezit. Dat was een nacht, pikdonker voor haar, als ze zijn lijkje aanschouwde; dood, al dat heerlijke veelbelovende leven verdwenen, weg die lach, die vroolijke gultige gebaren. Wat leed dat moederhart daaronder, het was of 't geheel versmolt in deze droevige ondervinding; Waar was het voor, waarom toch werd haar dat geluk ontnomen; zal het voor zijn of voor haar bestwil zijn? Dit waren de vragen die telkens tot haar oprezen. Ze wist dat ze niet mocht murmureeren; ze was niet de eenigste, en het was niet onnatuurlijk zelfs. „Ouden moeten en jongen kunnen sterven."

Maar het duurde lang voor ze er over heen was; de droefheid week voor het geluk dat haar weder geschonken werd in dien dikken, gezonden jongen, dien zij voor den anderen in de plaats had gekregen, zoo meende zij.

Doch, was ze iets vergeten, of wat was het, dat ze door eenzelfde beproeving moest gaan. Ook deze werd haar weder ontnomen. Het was of dit tweede deel van haarzelve, haar geheele zelfzijn met zich medenam naar dat kille geheimzinnige.

Twee offers gebracht; twee zware offers. Ze lagen daar op het kerkhof. Zij was niet mee geweest, had niet eens gezien waar ze ze hadden gelegd, maar toen ze naar buiten gedragen werden, had ze ze bij beide keeren dezen in dat zwarte pak gestoken lieden, wel willen ontrukken, dat brooze stoffelijke omhuysel, dat aardsche kleed.

Meer kinderen had ze gekregen en mocht aan zelfs twaalf het leven schenken, die voorzeker haar grootste geluk waren, hoewel ze haar veel zorgen en hoofdbrekens kosten en werk gaven tot in den nacht; Maar hoe had ze door die zorgen ook haar krachten leeren kennen! Was het niet altijd moeder, die hunne moeilijkheden oplossen moest, die hen vertroosten moest, aan wie ze hun leed openbaarden! Maar ook wat was het hard voor haar als ze in ongehoorzaamheid iets ver-

richtten wat ze had verboden; de kinderen begrepen die diepe gevoelens van haar hart niet; maar ook als ze wederliefde, hun kinderliefde toonden, was het als een zonnestraal rechtstreeks tot haar hart doorgedrongen; 't schonk nieuwe levenskracht.

Ze was bij een der grootste geloofssekten aangesloten geweest en volgens de leerstellingen dezès, moest een kind onmiddellijk gedoopt worden, zoo het den hemel wilde beërven of anderszins voor eeuwig verdoemd zijn, zoo het stierf.

Zou zij ooit een harer kinderen verdoemen omdat ze niet begrepen, wat ze moesten doen, of iets niet deden omdat ze niet konden; moesten de kinderen, zelfs als kinderen, om de nalatigheid der ouders eeuwig boeten?

O, neen, dat kon niet bestaan! Ze had haar eerste jongen willen laten doopen omdat het verlangd werd; door onvoorziene omstandigheden was het niet gebeurd en het brutale optreden des bedienaars, had haar daarvan teruggehouden. En zoo waren ook die beiden niet gedoopt. Zouden die nu eeuwig moeten rondwaaïen zonder geluk te vinden? Verschrikkelijke gedachte, doch ze trooste zich door het gevoel, dat een borst was voor het moederhart, de liefde, dat die bij God in volheid te vinden was, en alzoo twee onschuldige kinderen niet zou, niet wilde verdoemen, hoewel de gevoellooze mensch het voorgaf Gods gebod te zijn. Ze wist dat het niet waar was. Ze herinnerde zich nog hoe haar moeder vertelde van haar vader, hoe die altijd had gezegd: „mijn lieve, je meent in jou kerk de waarheid te vinden, doch noch in de uwe, noch in de mijne wordt het gevonden, maar onze kinderen zullen er van hooren,” en ze wist en gevoelde nu zelf ook de waarheid dier woorden.

Ze zocht dan ook naar die waarheid. Hoevelen had ze reeds bezocht, maar telkens stootte ze op die satanische bolwerken, het menschelijke begrip van Gods liefde en eischen, of het geven van alles, of het onthouden daarvan.

En nu kwam daar deze man, met niets dat hem kon kenmerken, als iemand die een dienstknecht van God was, in vergelijk met diegenen die lange kleederen dragen of op andere wijze van de menschen gezeïkt konden worden en dan alzoo door de menschen geëerd werden.

Ja, toch had hij iets dat hem kon kenmerken: de waarheid, het licht dat hij met zich omdroeg en de macht van het Heilige Priesterschap, de vertegenwoordiging van Gods macht zelve. Zijn erkende gezant, in die werkbuis, „en er was geene heerlijkheid aan Hem, dat wij hem zouden begeerd hebben,” kwam ook hier weder aan het licht.

Wat zeide hij: „Vrouw, gezegend zijt gij, ge hebt naar gerechtigheid gedorst en u zal haar geschieden. Uwe gevoelens hebben u niet bedrogen, de Heer. Jezus Christus heeft verzoening gebracht,” en niet het minst aan de kinderen: „laat de kinderen tot mij komen en verhinderd ze niet want derzulken is het Koninkrijk der hemelen,” waren 's Heeren eigen woorden, en zij werden door den Heiland gezegend als Hij ze op Zijne armen nam.

Hoer daarentegen wat tegen iemand gezegd wordt, die de verstands-

jaren heeft bereikt, dat er geloof kan worden geoefend dat een bekeering kan bewerken.

„Bekeert u dan een iegelijk van u en worde gedoopt tot vergeving uwer zonden en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen.“ En, dat, zoo zeide hij, was wederom hersteld geworden.”

Sprak dat niet rechtstreeks tot haar; gaf het haar geene verlichting? Hare kinderen maakten deel uit van den hemel: „want derzulken is het koninkrijk der hemelen.”

Dank, Vader, dank voor die genade,
Voor deze waarheid en dat licht;
Gij die ons geeft zelfs vroeg en spade,
Mijn oog doet zien mijn kinderlicht.

Geef kracht om deez' niet te verzaken,
Maar ijverig te vervullen, Heer,
Laat mij geen booze macht genaken,
Maar blijven in Uw liefdeleer.

Dat was wat rechtstreeks uit haar harte opwilde en vrede en zieleerust konden nu daarin wonen.

Verslag der Groningsche Conferentie.

De Groningsche Conferentie behoort weder tot het verleden. Hoewel in den regel niet zoo groot als de Rotterdamsche of Amsterdamsche, mag toch gezegd worden, dat zij niet zonder succes is geweest.

De ochtend- en avondvergadering werden, als afgekondigd, in „Het Huis de Beurs“ gehouden en de middagsamenkomst in eigen lokaal in de Schoolstraat.

De eerste vergadering opende om 10 uur 's morgens met het zingen van lofzang 1: „O, Volheid van Zegen!“ Ouderling Adriaan van Tusschenbroek vroeg toen een zegen over deze bijeenkomst, waarna voortgezet werd met lofzang 2 „De morgen daagt“, te zingen.

Na een hartelijk woord van welkom tot de aanwezigen gericht te hebben, vroeg de leider dezer conferentie, President Ate Westra, aller attentie voor datgene wat de verschillende sprekers te zeggen hadden.

Als eerste spreker werd voorgedragen Ouderling Jan J. Roothoff, President van de Arnheemsche Conferentie. Sprekende over den afval maakte spreker het duidelijk, dat de Hervorming geen herstelling was, maar dat die gebracht werd door Joseph Smith.

Ouderling Adriaan Slingting van de Groninger Conferentie, volgde vorige spreker in zijn onderwerp op met de verkondiging van het verlies van autoriteit in dezen afval.

Lofzang 148 „De tijd is zeer kort“ werd hierna ter afwisseling gezongen.

Ouderling Gerrit van der Waard van de Groninger Conferentie sprak over de wreedaardige neiging en werkingen van den in zonden ver-

blijvenden mensch, waardoor zooveel moesten lijden. Heerschzucht en dwang dezes mensch is in strijd met de vrijheid en liefde Gods. Liefde is de drijfveer van de „Heiligen der Laatste Dagen”.

Ouderling Adrianus Barendregt van de Amsterdamsche Conferentie quoteert Spreuken 8 tot staving van het beginsel van 't voorbestaan: De Heilige Geest wordt bij gehoorzaamheid aan de geboden ontvangen en deze helpt ons om tot God terug te keeren.

Ouderling Abraham Dalebout verklaarde, op grond van den bijbel en het nieuw ontvangen woord, dat kinderdoop door Christus, noch geleerd noch uitgeoefend is geworden. Door 't geloof te behouden en de geboden te bewaren zal men zalig en gerechtvaardigd worden, dezen hebben den Vader en den Zoon. Besluit zijne rede met eene toelichting op het boek van Mormon.

Na een woord van dank door den leider, eindigt deze bijeenkomst met het zingen van Lofzang 67 „Wij danken U Heer voor Profeten”. Dankzegging door Ouderling John Vreeken.

De middagvergadering om 2.30. Lofzang 26 „O, mijn Vader” was het openingslied.

Ouderling Jan J. Roothoff ging voor in 't gebed, waarna lofzang 76 „Verlosser van Israël” werd gezongen. Door President Ate Westra, bijgestaan door Ouderlingen A. Sligting en John Vreeken, werd een kindje ingezegend van broeder en zuster E. Ludema.

Ouderling A. van Tusschenbroek, werd gevraagd broeder Rinke de Jong van Workum te verordineeren tot een diaken, waarin hij bijgestaan werd door Ouderlingen Ate Westra en Jan Koning.

Daarop werden de kerk-autoriteiten voorgesteld door den Zendings-President John P. Lillywhite, welke op de gewone wijze, eenparig werden ondersteund.

Ouderling Jan Koning, van de Arnhemsche Conferentie, als eerste spreker voorgedragen, sprak over de noodzakelijke ordinanties die niet dan door daartoe gemachtigde personen konden worden bediend.

Ouderling John Vreeken, van de Rotterdamsche Conferentie en Haagsche vertakking gaf zijne getuigenis van de wetenschap der waarheid, Zoo iemand deszelfs wil wil doen, die zal van deze leer bekennen of ze van God is, of van de menschen.

Ouderling Arie Kruijs, van dezelfde Conferentie en vertakking, sprak over de verdeeldheid, die alleen bestaat omdat ze niet met één doop gedoopt en één geest gedrenkt zijn. Gelukkig degene die zonder veronderd te worden zich wil bekeeren.

Ouderling Adrianus van Tusschenbroek als laatste spreker, wees op de practische zijde van het geloof. Wij mogen niet verzaken, wat wij kunnen doen, en spoorde daarom alle leden aan, hunne plichten te doen.

Slotzang 38 „Kom, Heiligen, kom!” Dankzegging bij monde van Ouderling Willem Woltjer.

De avondvergadering was goed bezocht. Met lofzang 103 „Heel de wereld ligt in 't donker” werd deze samenkomst geopend. Door Ouderling Abraham Dalebout werd 's Heeren aangezicht voor een zegen gezocht.

waarna met lofzang 32 „Op, ontwaak gij beschermers van Zion!" werd voorgezeten.

Ouderling Willem Woltjer, schrijver van „De Ster", was de eerste spreker. Deze bracht in het licht, dat door verandering van gebod de priesterlijk^e macht verloren ging, zonder welke er geen bediening is, deze is evenwel nu weder hersteld geworden.

Ouderling Oswald Brainich, President van de Amsterdamsche Conferentie, volgde met op duidelijke wijze het Godsbestaan te verklaren, wie en hoe Hij is, in wien wij gelooven.

President Ate Westra, leider dezer conferentie, wijdde over het voorbestaan uit. Het was, zoo spreker, onmogelijk voor iemand, zonder nakoming der gegeven beginselen God te dienen. Alleen voor hen die dat willen doen is er verheerlijking.

Nu kwam onze Zendings-President John P. Lillywhite aan het woord. In krachtige woorden werd door hem de bedoeling van het Evangelie gegeven en gaat langs de verschillende ontbrekende noodzakelijkheden, in hoofdzaak de autoriteit die van God gegeven moest worden. Het ontbreken van deze is oorzaak der algemeene verdeeldheid. De zoo verlangde vrede komt alleen door het Evangelie van Jezus Christus.

Na een woord van dank, gericht tot allen die meewerkten tot dit succes, door den leider, eindigt deze conferentie met lofzang 71 „Zie den Heil'gen Engel vliegen".

Dankzegging door Ouderling Jan Koning.

Moge de Heere het gezaaide eens doen oogsten.

Naar gewoonte werd Zaterdagmiddag zendelingenvergadering gehouden, waar door President John P. Lillywhite vele vragen werden opgelost. 's Avonds werd een algemeene Priesterschap, Ambtenaren en Ambtenaressen-vergadering gehouden, waar onderscheidene zendelingen het woord konden richten tot de aanwezigen.

Uit ons eigen Zendingsveld. DEN HELDER.

Zondag 26 September werd deze gemeente bezocht door Zendings-President John P. Lillywhite en Conferentie-President Oswald Brainich. Verschillende vergaderingen werden door hen gehouden. 's Morgens om 10 uur de Zondagsschool. Deze telt 54 kinderen, waarvan 48 wier ouders geen leden der Kerk zijn. Voorwaar een prachtig zendingswerk onder deze kinderen. Zuster A. Vlam heeft de leiding van deze Zondagschool en wordt bijgestaan door de zusters Jacoba Ras en Gonda Snieder. Zuster H. J. van der Hoeven treedt op als secretaresse, terwijl broeder B. Blansjaar als organist werkzaam is.

Om 12 uur werd voor dezen keer inplaats van een theologische klas een priestervergadering gehouden. In deze vergadering werd in het bijzonder den Geest des Heeren gevoeld en krachtige getuigenissen gehoord.

's Avonds om 5 uur had de avondvergadering plaats, welke druk

bezocht was Deze vergadering stond onder leiding van Conferentie-President Oswald Brainich. Deze deelde mede, dat in 't vervolg de leiding zou berusten bij een gemeente-presidentschap. Voorgesteld en goedgekeurd werd dan het volgend presidentschap: Ouderling Pieter Vlam, president. Priester David Blansjaar, 1e raadgever. Priester Albert Meijer, 2e raadgever. Tevens werd broeder Jan Kwast verordineerd tot Diaken.

In zijn rede wees de leider de gemeente in 't bijzonder op haar plicht tegenover het nu aangestelde presidentschap. Daarna trad als spreker op Zending-President John P. Lillywhite. Hij feliciteerde de Den Helderse gemeente met haar vooruitgang en gaf goeden raad, vermaning en aansporing tot volharding in het Evangelie, aantoonende dat de tweede komst van den Verlosser der Wereld zéér nabij is.

Na afloop dezer vergadering werd nog vergaderd door de zusters-zendingelingen. Hier werd het woord gevoerd door Pres. O. Brainich en President P. Vlam en geëindigd door President J. P. Lillywhite, die zeer bemoedigende woorden sprak, welke allen goed deden.

De tijd liet niet toe om Maandagavond de zustersvergadering bij te wonen. Deze bestaat uit 19 leden, waarvan 3 niet-leden der Kerk zijn. Presidente is Zr. A. Vlam, Raadgeefsters de Zusters Bernarda Erika en Jacoba Ras; Zuster Johanna v. d. Hoeven is penningmeesteresse.

Moge den Helder steeds vooruitgaan, wat wel te verwachten is met zooveel goede en trouwe krachten.

Overleden.

Te Rotterdam overleed 20 Sept. zuster Antje Hoebec. Zij werd 16 Febr. 1839 te Dordrecht geboren. Op 19 Febr. 1896 werd zij door Ouderling H. Koldewijn gedoopt en door Ouderling W. J. de Brij bevestigd.

Te Dordrecht overleed 22 Sept. zuster Jansje van der Meijden, daar geboren 21 Sept. 1897. Ouderling F. Tadge doopte haar 26 Jan. 1908 en Ouderling G. A. Jongejan bevestigde haar.

INHOUD.

Genealogisch werk is noodig, enz.	Blz. 305	Verslag der Groninger Conferentie.	Blz. 317
Tsiania	309	Uit ons eigen zendingveld (Den Helder)	319
Gods Priesterschap leidt.	313	Overleden	320
Moeder's balsem	314		

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 16B, Rotterdam — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.